

SUMARI

Primera part. Objectes Perduts, on la meva història troba totes les altres.....	9
La força que tenim dintre	11
On tot va començar.....	13
L'agència de promoció.....	17
Les portes de l'infern	25
Objectes Perduts	33
Paco Pérez.....	39
Bar Lobo.....	47
Tareq	57
L'extraterrestre	65
Segona part. La història de Vanessa i la senyora Josefina (i de l'urna, que podia matar tanta gent).....	75
Miquel Marfany.....	77
La senyora Josefina	85
El missatge.....	91
Missió impossible.....	99
L'acordionista.....	105
Ling Chung	109
Vanessa	119
Vanessa un altre cop i la senyora Josefina	127
Estació de Lleida	135
Parcs i Jardins 3	143

El <i>jeep</i>	159
La lluna que fa llum.....	173
Hostal Maria Lluïsa.....	185
L'esquer	197
Els Encantats i l'estany de Sant Maurici.....	203
Tercera part. Les històries de Yussef i Marcela que es creuen a Barcelona	209
<i>Favela</i> Paraisópolis	211
Les banderes.....	215
Nacional II.....	221
La Via	225
Punjab Telecom	231
Yussef.....	243
L'encàrrec.....	249
La Rambla	255
La rebotiga.....	265
La germana Micaela	271
La Model	281
Les paraules màgiques	289
Músic de carrer.....	297
Quarta part. La breu història de Rafa i el seu singular amic imaginari	305
L'amic imaginari	307
L'altre món.....	315
La prova.....	323
Cinquena part. La (trista) història de Lola i Ignasi Rodríguez Berenguer	331
El pati triangular	333
Ignasi Rodríguez Berenguer.....	343
Nit de Sant Joan	351
Rodríguez & Prat, Advocats	363
Pis en lloguer (raó porteria).....	369
L'exèrcit d'arplegats	375
Ràdio La Campana	383

Sisena part. La història increïble de Papitu i del mag Fermí	393
Plaça de la Virreina.....	395
Treball temporal.....	403
Colmado Paqui.....	415
Papitu.....	423
El senyor Ramon.....	433
Botons Societat Limitada	439
Club New Models.....	445
El pica-pica.....	453
La força dels tristos.....	461
Final	469
Epíleg.....	473

LA FORÇA QUE TENIM DINTRE

HI HA GENT QUE TÉ VIDES TRISTES, encara que de vegades riguin i cantin i ballin. Potser ells no se n'adonin. Potser siguin els altres, els que els veuen des de fora, els que pensin “coi! quina vida més trista!”, i ells vagin tirant, i visquin un dia, i un altre, i es pensin que la vida és així, tan trista, i que no s’hi pot fer res.

És curiós veure com s’hi aferren i lluiten amb les ungles, amb les dents, per continuar vivint aquella vida, encara que tu diguis “i per què no ho deixen estar?” Però ells, tossuts, creuen que no, que ja els està bé, que poden veure el sol cada dia i sentir la seva escalfor agradable, sobretot aquells matins d’hivern, freds, que el cel està net i brillant, i que amb això ja en tenen prou. Que a la nit surt la lluna, tan blanca, i que si estiren la mà la poden agafar i menjar-se-la, perquè té gust de formatge i durant una estona els treu aquell dolor agut, aquella buidor angoixant, que sempre senten a la panxa, no saben ben bé per què.

També podria ser que no pensessin res de tot això i que simplement anessin fent perquè tenen una força a dintre que els obliga a viure encara que sigui aquella merda de vida, perquè és la que tenen i no saben si en tindran cap més. I aquesta força que tenim dintre, quan ja no la sents, malament, malament...

Un dia vaig notar que aquesta força que dic s'apagava al meu interior, que em marxava per un trau que m'havia obert una punyalada a la panxa, que s'esvaïa.

Però hi vaig posar les mans desesperadament i vaig pessigar-me la ferida amb les ungles per tancar-la, agafant les vores de pell separades de la carn ben fort, fent-me mal, perquè havia decidit que no volia deixar escapar la força, no em volia deixar endur per la mort, pel dolor. Volia continuar viu, encara que fos vivint una vida d'aquelles tristes que té tanta gent.

I vaig lluitar. Vaig lluitar tant que em vaig convertir en un paio important.

ON TOT VA COMENÇAR

QUAN VENIA AMB EL TREN CAP A BARCELONA per començar els estudis universitaris vaig escriure amb un boli blau, al revers d'un bitllet que encara guardo dins d'un llibre, un desig secret. No era res extraordinari, la veritat. Era una ambició normal en un noi espavilat que havia viscut una infància corrent, de poble petit, marcada, això sí, per la resistència tossuda dels diners a entrar a casa nostra.

És clar que el meu pare mai no havia tingut el més mínim interès a esbrinar com es feia per guanyar-ne. Era un paio simpàtic, bevedor, xerraire, tendre de vegades, absent d'altres, però treballar no havia format part dels seus plans vitals. La meva mare sí que ho intentava amb afany, però en guanyava tan pocs, de quartos, fent neteges, que quan havia liquidat les quatre factures del pis, la llum, l'aigua i el vi, i havia pagat pels merders que el pare organitzava als bars del poble, ja s'havia quedat pelada del tot. De tota manera, no us penséssiu pas que érem la típica família desestructurada i infeliç, perquè tot i l'aportació desigual que cadascú feia a l'economia i al benestar familiars, i potser d'una manera no gaire ortodoxa, penso que poc o molt els pares s'havien estimat. I això sempre fa les coses menys dures quan van mal dades.

Eren gent de la broma, de la festa, d'explicar acudits absurds i de riure, sempre riure, fins i tot en els moments més tràgics.

Crec que va ser la meva aparició el que els va animar a casar-se. Ell era incapaç de sospitar res, tot i les indirectes que ella li enviava, així que la mare li ho va haver de dir literalment: “Que no veus que estic prenyada?”.

Era una nit de Cap d'Any, al casino del poble. Segur que havien begut, potser també havien fumats i duïen barrets d'aquells ridículs de cucurutxo i confeti de colors enganxats als cabells.

Arribaven els anys vuitanta i ella li va dir que em volia tenir. Tampoc era tan fàcil decidir el contrari en aquella època, la veritat. Avortar significava molts diners que no tenien per viatjar a Anglaterra; o menys diners, que tampoc tenien, i tot un periple per tuguris foscos i insalubres.

—El vull tenir. És el meu desig de Cap d'Any.

—Doncs el tindrem, nena.

—Li direm Mateu, com el meu pare —va dir ella.

—Però si jo em dic Mateu de cognom, princesa!

—Doncs Mateu Mateu.

I vinga riure tots dos mentre es magrejaven ballant una cançó italiana lentíssima que explicava una història de banyes.

Així que em van posar Mateu Mateu i es van quedar tan amples, fins i tot un cop els havia passat l'efecte de l'alcohol. No van fer cas dels retrets del capellà que em va batejar poc després de casar-los, ni de l'opinió de les veïnes.

Per al viatge, només duïa una motxilla amb una mica de roba i el sobre amb els estalvis que la mare, obstinada, havia anat arreglant cada mes en una capseta de llauna amagada a la cuina, des del dia que em va parir, per pagar els meus estudis universitaris.

Quan me'l va donar feia molt d'embalum, perquè tot eren bitllets petits que, un cop comptats, no haurien arribat per a res si no hagués estat perquè les meves notes a l'institut

havien estat excel·lents i el director, un bon home, m'havia ajudat a demanar una petita beca que em va permetre pagar una habitació de lloguer i finançar la matrícula de la carrera d'Economia i Màrqueting Internacional a la Universitat de Barcelona.

A partir d'aquí crec que tot va ser lluitar i lluitar fins al moment en què s'inicia aquest relat que tant necessito explicar per veure-hi clar, per entendre'm i intentar perdonar-me a mi mateix, perquè quan arrossegues una ferida profunda al cor, els sentiments sempre acaben apareixent i ho esborronen tot.

L'AGÈNCIA DE PROMOCIÓ

DIRIGIA, DES D'UN MAGNÍFIC DESPATX amb vistes a la Pedrera de Gaudí, l'Agència de Promoció Exterior de Barcelona. Era un dels directors més joves de tot l'equip de la ciutat. La feina m'embogia i omplia cada moment de la meua vida. Era tot el que tenia i tot el que necessitava. Un equip magnífic, viatges de promoció arreu del món, conferències, fires, presència a l'exterior, entrevistes, articles, trobades amb inversors que apostaven per la nostra ciutat... Vivía en un núvol.

Amàlia, la meua secretària, no donava a l'abast.

—Mateu, dimarts, quan arribis de París, t'he agendat una trobada amb hotelers de Qatar que vindran amb l'ambaixador. Després, consell d'administració i roda de premsa per presentar el programa de la temporada vinent...

—D'acord.

—A més no paren de trucar els representants d'una empresa que es diu International Entertainment Investment Group. Et volen fer una presentació del seu projecte.

—Digue'ls que no puc, no, no, aquesta gent no la veig clara...

—Com vulguis, però el senyor Noblom em diu que l'alcalde té molt d'interès que els rebis.

El senyor Noblom era un inútil que m'havien col·locat directament des de l'alcaldia. En teoria m'havia de fer d'assessor de no sé què, però més enllà de recomanar-me algun restaurant car o explicar-me algun acudit dolent, no em servia per a res.

A l'agència tenia un equip jove i superprofessional que jo havia anat construint amb molta cura. Els millors, gent de primera línia, amb idiomes, amb capacitat de negociació i de representar la imatge que volíem donar de Barcelona a l'exterior. Entre aquesta gent brillant, l'incompetent galtaplè i tifa de Noblom cantava com un pop podrint-se al mig del desert. Però, la veritat és que no em vaig queixar. El veia com la quota política necessària, com un mal menor, i tot i que el menyspreava, el vaig deixar fer. M'equivocava.

Des de la perspectiva que tinc avui, penso que podria afirmar que el problema va començar aquella setmana del viatge de promoció al Brasil. He donat voltes i més voltes a les decisions que vaig prendre en aquells moments, algunes basades en conviccions, d'altres en el que m'anaven dictant el cor o les vísceres, i, tot i l'evidència que l'impacte va ser desolador per a molta gent innocent, tinc la incòmoda convicció que no les podria corregir encara que els déus em concedissin l'improbable privilegi de tornar a reviure el passat.

Quan vam arribar a l'aeroport, després de l'èxit de la missió al Brasil, vaig felicitar tot l'equip.

—Una feina magnífica, l'enhorabona! Segur que ben aviat en veurem els fruits.

Em vaig acomiadar de la comitiva i vaig posar-me a la cua dels taxis. Era divendres al vespre i no sabia si anar cap al despatx o cap a casa. En realitat ningú no m'hi esperava. Vaig pensar que em venia de gust repassar els reculls de premsa amb tranquil·litat i posar els papers de la setmana en ordre, així que li vaig donar l'adreça del despatx.

—Sí, senyor —va contestar el taxista que semblava paquistanès.

Durant el viatge vaig anar endreçant una mica la pila de targetes que havia anat recollint durant les reunions i els dossiers que omplien a vessar la cartera.

Mentre començàvem a circular per l'Eixample, vaig intentar donar una mica de conversa al taxista per veure què havia passat aquella setmana a la ciutat (els taxistes eren una de les meves fonts d'informació qualitativa més valuoses), però vaig veure que aquell paquistanès no m'entenia gaire i ho vaig deixar córrer.

—Trentacinco —em va dir assenyalant les llumetes del taxímetre.

Vaig pagar i en baixar del taxi, vaig alçar el cap d'esma i vaig veure que les llums del meu despatx eren obertes. Era molt estrany. Un divendres d'estiu al vespre...

“Encara hi deu haver els de la neteja”, vaig pensar.

Es van obrir les portes automàtiques de vidre i el gran *hall* amb el terra brillant em va enlluernar una mica. El conserge de nit em va venir a saludar molt atent.

—Bona nit, senyor Mateu. Benvingut!

—Bona nit, Florià. Moltes gràcies!

—Deixi'm que l'ajudi amb la maleta.

—No cal, Florià, molt agrait!

Em va picar el botó de l'ascensor i va fer el gest de posar la mà a la porta perquè no es tanqués mentre passava amb la maleta.

L'ascensor era d'aquells tan moderns, en penombra, que només tenen uns puntets de llum càlida al sostre, i que fan com una sensació de vertigen quan comencen a frenar abans d'aturar-se.

Quan es van obrir les portes al pis on teníem l'agència, vaig poder ratificar que els llums i la porta de vidre encara eren oberts. A les primeres taules ja no hi quedava ningú. Era normal. Segur que havien tingut una setmana dura els que s'hi havien quedat.

Els llums del meu despatx també eren oberts, però la porta estava mig tancada, i se sentien uns sorolls que sortien de la sala de reunions annexa, la que feia servir jo per a les reunions amb visites de més compromís. S'hi podia accedir des d'una porta que donava a fora, al darrere de la taula de l'Amàlia, la meva secretària, però també des de dins del meu despatx (quantes vegades l'havíem fet servir perquè dues visites no es trobessin!).

L'Amàlia era una artista en el joc de cuita a amagar. "Entri per aquí, surti per allà". Quin domini tenia la noia, i quina gràcia. Tenia el do de llegir-me el pensament i esbrinar què volia.

Vaig deixar la maleta al costat d'un sofà que hi tenia, i em vaig acostar a la sala de reunions. Les dues portes eren tancades, però vaig distingir clarament unes veus. La veritat és que cridaven força. Semblava com si discutissin. Parlaven de números, de milions, no sé de què, no s'entenia. Algú donava unes ordres amb un accent estranger molt marcat. Tot i que no era qui més cridava, la seva veu tenia una contundència aspra i una sequedat inusual que feien que s'imposés sobre la resta de manera natural.

Vaig picar a la porta i vaig obrir sense esperar resposta. Era el meu despatx, la meua sala de reunions. No tenia inconvenient que la gent de l'equip la fes servir si calia, però era millor donar senyals de vida perquè sabessin que era allà, que havia arribat.

—Qui hi ha! —va cridar algú des de dintre, com espantat.

Era en Noblom, aquell assessor inepte, amb un paquet a la mà i tot de paperots.

—Disculpeu, tot just acabo d'arribar del Brasil. He passat a deixar papers...

—Ah, sí. No t'esperàvem! Com ha anat? —va dir en Noblom tot contrariat—. Estàvem acabant una reunió. —I va continuar nerviós—. Mirin. Els presento. El senyor Mateu Mateu, director de l'agència, que acaba d'arribar d'un viatge al Brasil...

—Molt de gust.

—Mateu, aquests senyors són de l'empresa The International Entertainment Investment Group, que es volen implantar a Barcelona...

Tots tres homes van allargar unes targetes, dos eren morrens amb poc cabell, de mitjana edat, i duïen corbata blava i uns vestits negres una mica massa foscos i calorosos per a l'època de l'any. L'única diferència era que l'un era gras i rosadet i l'altre era més aviat eixut. Feien pinta d'advocats o assessors financers. Però el que manava, indubtablement, era l'altre, que es va quedar assegut al mig amb una aparença que cridava l'atenció. Anava vestit de beix clar i tenia uns cabells quasi albins, amb les puntes una mica groguenques, com de nicotina. Només va estirar el braç per deixar la seva targeta al damunt de la taula.

Mentre l'agafava em va clavar la mirada, amb uns ulls gèlids d'un blau tan pàl·lid que semblaven buits, com si fossin peces de vidre entelat. Sense incorporar-se, em va allargar la seva mà d'ungles llargues, blanca, tova i xopa d'una suor tan freda, tan gelada, que em va produir un calfred en tocar-la.

Em va incomodar veure que qui en teoria era el meu segon organitzava aquella reunió sense informar-me'n i al meu despatx.

Ja havia sentit a parlar d'aquella gent. Ja havia estudiat una mica aquella empresa, el seu itinerari poc clar i els seus dossiers d'implantació a Barcelona. La meva secretària m'havia dit mil vegades que em volien veure, que hi insistien, que no paraven de trucar dient que venien de part de gent important, però jo no els havia volgut rebre mai.

—Insisteixen molt Mateu —m'havia repetit— no accepten un no.

En teoria, promovien la creació d'una xarxa de casinos de joc situats en alguns hotels de luxe de la ciutat i per a creueristes que atracaven al port de la ciutat. Una tapadora

ideal per col·locar diner negre en grans quantitats. Necessitaven permisos especials. Els calia desbloquejar el tema políticament. Havien mogut fils, però sense el nostre informe favorable l'aprovació dels seus plans no era gens fàcil. Estaven disposats al que calgués i collaven fort.

—Un complemento imprescindible para atraer turismo de alto nivel y aumentar la facturación de los establecimientos de lujo —va dir algun dels que semblaven advocats, el grassonet i rosadet, en concret.

—Moltes gràcies, un altre dia en parlarem, potser —vaig dir—, ara acabo d'arribar d'un vol transatlàntic i comprendran que necessito una mica de descans.

—Ja fa molts dies que ens esperem, senyor Mateu. I potser... perdrem la paciència —va sentenciar el que manava, amb el seu accent estrany.

—Una llàstima —vaig contestar.

I els vaig obrir la porta, indicant-los que la reunió s'havia acabat, que anessin circulant.

Es van mirar l'un a l'altre contrariats, i van mirar Noblom que tenia la cara desencaixada per la ira.

—S'equivoca, senyor Mateu —va afegir—, i els errors, es paguen...

Es van aixecar i sense dir res més, van anar tots quatre cap a l'ascensor. Hi van parlar una estoneta en veu baixa (els sentia xiuxiuejar des del meu despatx). Noblom s'excusava de manera indigna i humiliant. Em va produir vergonya i basqueig veure com s'arrossegava.

Quan van marxar els visitants, Noblom va entrar com una fera al despatx, vermell de ràbia.

—Ets boig, Mateu, o què!

—Crec que encara no.

—Aquesta gent vol posar molts diners a la nostra ciutat!

—Aquest no és el nostre model.

—No serà el teu de model. Et penses que la ciutat és teva?

—Ni és meva ni vull que sigui d'aquesta púrria!

—Aquesta gent vol crear feina i riquesa. Turisme de qualitat. És el que vol l'alcalde, no ho recordes?

—Aquesta gent el que vol és muntar una gran rentadora de diners bruts! —vaig cridar—. Diners que venen de la droga, del tràfic de persones, de la prostitució.

—I què ens importa d'on vinguin els diners? Et penses que els inversors brasilers amb qui t'has passejat aquests dies són millors que ells? Que potser han fet diners fent obres de caritat?

—Aquesta gent són una puta màfia i si deixem que es fiquin a dins, acabaran podrint-ho tot.

—Ja hi són a dins. Què et penses? Que tot funciona per les teves grans idees?

—No vull convertir la ciutat en un casino ni en una casa de putes. Encara que sigui de luxe —li vaig dir cridant.

—Creen feina. Porten gent amb diners... Què més vols? Potser embutxacar-te una part d'aquest pastís? És això, el que vols?

—Noblom, ets un imbècil. Desapareix de la meva vista si no vols que et tregui a hòsties d'aquí.

—I tu un subnormal, Mateu. Un subnormal que es creu molt llest. No saps on t'has fotut.

—Fot el camp, bavós. Estàs podrit... —I el vaig fotre fora a empentes del meu despatx.

Noblom va tornar a entrar a la sala per agafar les coses que tenia sobre la taula.

Em va mirar amb uns ulls com unes pilotes de ping-pong i em va dir mentre sortia:

—Estàs acabat Mateu. Acabes de signar la teva pròpia sentència de mort.

—Ha, ha, ha! A més, per omplir una mica més, podem portar algun dels babaus que han sobreviscut a la massacre perquè ens expliqui la seva versió. Encara la farem més grossa!

—Crec que fins i tot n'hi ha un que era un rodamon reconvertit a Sherlock Holmes...

—Sí, sí, un que fa trucs de màgia matussers. El que es va trobar el cap del terrorista en un contenidor. L'he sentit parlar a les notícies i ens podem pixar de riure...

—Ben portat, tenim teca per a molts dies de glòria, amor meu...

—La petarem! Però compte que estem a punt d'entrar. Ja sento la sintonia del programa.

Se sent una veu que els crida:

—Un, dos, tres. Sortim a antena...

—Benvinguts a La Fàbrica dels Somnis.

—El programa on els vostres somnis es fan realitat.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Quico Vilaró Casalinas, 2020

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2020

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2020

ISBN: 978-84-1303-206-1

DL: L 435-2020

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

www.bobala.cat

— impprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.